Р Е Ш Е Н И Е
№ 3377

гр. София, 01.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 15 състав,** в публично заседание на 14.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **1294** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Г. П. С., гр. С., ул. «Кричим» № 47, . 4, оспорва Заповед № ЗЦУ 35/ 07.01.2010 г. на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите, с която му е наложено дисциплинарно наказание уволнение.

Оплакванията си жалбоподателят развива в следните насоки: С РИП № 901157/ 14.08.2009 г. на него и на колежката му С е възложено извършване на проверка за прихващане или възстановяване на ДДС на «ЛУКОЙЛ – Б. БУНКЕР» ЕООД, с която е определен срок до 18.09.2009 г. По същото време на Сколебев е разрешено ползване на отпуск с начална дата 31.08.2009 г., а на С с продължителност след крайната дата, отразена в РИП. От подлежащото на проверка дружество постъпила информация, че се касае за обемиста счетоводна документация. Поради неудобството същата да бъде пренесена до С., екипът бил помолен да посети офиса му в Б.. Жалбоподателят и Славейкова взели решение да отпътуват на 27.08.2009 г., след края на работното време, за да извършат проверката на другия ден – 28.08.2009г., петък. Уведомили за командировката целия екип, включително ръководителя Н. След пристигането си в Б. се настанили в хотел. Договорили се С да плати нощувките, след което жалбоподателят да й възстанови сума, равна на половината цена за двойната стая, която ползвал заедно със сина й. След приключване на проверката в офиса на «ЛУКОЙЛ Б. – БУНКЕР» ЕООД двамата си тръгнали заедно със счетоводителката на дружеството. С. се сбогувал с колежката си и с посоченото лице на паркинга на хотела, след което отпътувал за С.. Сочи, че не е влизал в хотела и не е присъствал на плащането на

стаите. Впоследствие узнал, че нощувките са платени от счетоводителката на дружеството.
При изложените факти подателят на оспорването поддържа, че заповедта почива на невярна констатация, че С. е напуснал мястото си на работа без да уведоми своя пряк ръководител; че е приел да нощува на разноски на проверявания субект; Счита, че органът по назначаването не е определил правилно вида и размера на наказанието, тъй като не е анализирал тежестта на нарушението и настъпилите от него последици; формата на вината – доколкото фактът на неиздаване на заповед за командироване не може да остане в тежест на оспорващия; нито обстоятелствата, при които е извършено нарушението, тъй като не е взето предвид, че определеният в РИП срок за извършване на проверката изтича по време на разрешен на С отпуск, а жалбоподателят няма право да извърши същата самостоятелно.
Искането до съда е за отмяна на заповедта и жалбоподателят да бъде възстановен на работа. Разноски не се претендират.

Ответникът, чрез представител по пълномощие, поддържа становище за неоснователност на жалбата по подробни писмени съображения, в които заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
От фактическа страна се установява:
Г. С. е служител на приходната администрация от 27.11.2007 г., когато е сключен трудов договор между него и ТД на Н. С. град. За държавен служител – инспектор по приходите е назначен със заповед № 1161/ 18.05.2009 г. на ответника. Основна цел на длъжността му, намираща се на пряко подчинение на ръководител екип „Проверки" е осъществяване на контрол по спазване на данъчното и осигурителното законодателство чрез извършване на проверки съгласно утвърдените процедури и инструкции. С длъжностната си характеристика служителят се запознал на 27.11.1007 г.
Въз основа на доклад на директора на ТД на Н. С. от 11.11.2009 г. срещу служители на приходната администрация, сред които и жалбоподателя, са открити процедури по налагане на дисциплинарни наказания.
На 30.11.2009 г. директорът на ТД на Н. С. град докладвала на ответника, че С. и М С са издали АПВ № 901220/ 18.09.2009 г. на „ЛУКОЙЛ Б. БУНКЕР" ЕООД, за което уведомили заместник директора на ТД на Н. С. град Станулова в разговор на 10.11.2009 г. Посочено е в доклада, че не е издадена резолюция за извършване на проверката, не е съставен протокол и липсва доклад съгл. Правила за работа и взаимовръзка в дирекция „ДОК", утвърдени със заповед № РД 01 144/ 30.03.2007г. на директора на ТД на Н. С. град. В заключение е посочено, че двамата служители не са уведомили прекия си ръководител за необходимостта да бъдат командировани и не е изготвена заповед за това. Към доклада е приложено копие от дневника за покупки на „ЛУКОЙЛ Б. БУНКЕР" ЕООД, където са вписани разходи „нощувка данъчни".
Във фактура № 0..14099, издадена на 27.08.2009 г. от „ИНТЕРХОТЕЛ Б. Б." ЕООД в полза на „ЛУКОЙЛ Б. БУНКЕР" ЕООД е отразена услуга „хотел" на 26.08.2009 г. от лица, сред които М С и Г. С.. По делото /л. 231/ са приети и 2 фактури, издадени от „ЛУКОЙЛ Б." ЕООД в полза на проверяваното дружество, едната от които на 26.08.2009 г. в търговски обект – бензиностанция на автомагистрала Т, а втората – на 27.08.2009 г. в гр. Б..
На 18.09.2009 г. С. и С издават АПВ № 901220, с който е възстановена сумата 4 869 997,06 лв ДДС. В титулната част на АПВ е посочено, че се издава във връзка с РИП № 901157/ 14.08.2009 г. Върху същия е налице дата 24.09.2009 г. „К. М".

На 19.12.2009 г. С. е уведомен от изпълнителния директор на Н., че спрямо него е открита процедура за ангажиране на дисциплинарна отговорност и е поканен да даде обяснения пред органа по назначаване във връзка с отразеното в доклада на П. В деня на изслушването на оспорващия е връчена покана да даде писмени обяснения. Според изложеното в тях на 27.08.2009 г. С. изпълнявал служебните си задължения в офис „Възраждане". Към 18,30 ч заедно с колежката си С отпътувал за гр. Б. с цел да извършат проверка на „ЛУКОЙЛ Б. БУНКЕР" ЕООД. Настанили се в хотел „Б.". Следващата сутрин отишли в офиса на дружеството, където извършили проверката. Тя приключила около 11,45 ч, главната счетоводителка на фирмата изпратила С. и С до хотела. Докато освобождавали стаите, въпросната счетоводителка е заплатила нощувките, за което й благодарили. По – късно /около 12,10 ч/ С. отпътувал за С.. На работното си място бил „към" 15 ч. Относно разходите за нощувки, извършени от дружеството С. сочи, че не е нанесена щета нито на бюджета, нито на „ЛУКОЙЛ Б. БУНКЕР" ЕООД.

С решение от 07.01.2010 г. дисциплинарният съвет на Н. приел, че жалбоподателят е извършил две дисциплинарни нарушения, изразяващи се в следното: На 27 и 28 август 2009 г. напуснал работното си място без да уведоми непосредствения си ръководител и без да бъде командирован от органа по назначаване или оправомощено от него лице по съответния ред, за да извършва действия във връзка с проверка за възстановяване или прихващане на „ЛУКОЙЛ Б. БУНКЕР" ЕООД – нарушение по чл. 89, ал. 2, т. 3 ЗДСл; както и че на 27 срещу 28 август 2009 г. е приел да нощува на разноски на „ЛУКОЙЛ Б. БУНКЕР" ЕООД, на което дружество той е извършвал проверка в качеството си на орган по приходите – нарушение по чл. 89, ал. 2, т. 5 ЗДСл.

На 27.08.2009 г. главният счетоводител на цит. дружество издала разходен касов ордер № 433 за сумата 451,16 лв „дневни командировки – данъчна ревизия", за получаването на която жалбоподателят положил подпис. Издадена е и командировъчна заповед № 93/ 26.08.2009 г. от управителя на „ЛУКОЙЛ Б. БУНКЕР" ЕООД, която С. също подписал.

В присъствената книга на служителите на офис „Възраждане" – ТД на Н. С. с работни места в сградата на НИПРОРУДА жалбоподателят е положил подписи на 26, 27 и 28 август 2009 г.

От свидетелските показания на М. Ч., главен счетоводител на „ЛУКОЙЛ Б. БУНКЕР" ЕООД, кореспондиращи с изходящите от дружеството документи, се установява, че проверката по искането за прихващане или възстановявана е извършена от членовете на екипа в Б., за което са им издадени командировъчни заповеди от управителя на същото; Пътуването е осъществено с автомобил, управляван от С., а разноските за гориво са възстановени на жалбоподателя по разходни норми. Оспорващият получил и сумата 40 лв дневни пари. Заплащането на нощувките е извършено от дружеството. Съдът цени заключението на съдебно – почерковата експертиза като компетентно изготвено и обосновано и въз основа на същото приема за недоказано оспорването на командировъчната заповед и разходния касов ордер, издадени от „ЛУКОЙЛ Б. БУНКЕР" ЕООД в полза на С..

Показанията на св. Ч. съдът цени като обективни, логични и кореспондиращи с писмените доказателства в дисциплинарната преписка. Липсват дори косвени данни за възможната заинтересованост на служителката на проверяваното дружество от изхода на делото.

Единственото несъответствие между твърденията на жалбоподателя и писмените доказателства по делото е относно датата на нощувката в гр. Б.. Според фактура №

0..14099, издадена на 27.08.2009 г. от „ИНТЕРХОТЕЛ Б. Б.” ЕООД в полза на „ЛУКОЙЛ Б. БУНКЕР” ЕООД, С. е ползвал стая № 703 на 26.08.2009 г. Данните кореспондират с касовата бележка от 26.08.2009 г., издадена от „ЛУКОЙЛ Б.” ЕООД в търговски обект - бензиностанция на автомагистрала Тракия, както и на командировъчна заповед № 93/ 26.08.2009 г., издадена от проверяваното дружество на жалбоподателя. Изброените доказателства съдът цени като опровергаващи твърдението на С., че на 27.08.2009 г. е изпълнявал служебните си задължения в офис „Възраждане” – ТД на Н. С. от 09,00 ч.

На 07.01.2010 г. е издадена обжалваната в това производство заповед за налагане на дисциплинарно наказание уволнение № ЗЦУ 35. Жалбата, по която е образувано настоящето дело, е депозирана в администрацията на Н. на 20.01.2010 г., поради което е процесуално допустима.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Заповедта е издадена от компетентен орган – изпълнителният директор на Н., който е орган по назначаването на оспорващия – чл. 13 от ЗНАП.

От процесуалноправна гледна точка редът за налагане на дисциплинарни наказания е визиран в раздел II, глава Пета от ЗДСл. Съгласно чл. 96, ал. 1 от ЗДСл, преди да наложи дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 4 и т. 5, дисциплинарно наказващият орган взема становището на дисциплинарния съвет, който образува дисциплинарно дело по негово нареждане. Цитираната процедура за провеждане на дисциплинарно производство пред дисциплинарния съвет е задължителна преди налагане на дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 4 от ЗДСл, каквото е наказанието на жалбоподателя. В това предварително производство се събират и изясняват фактите и обстоятелствата по извършеното нарушение, при необходимост се изслушват обясненията на държавния служител и се обсъждат представени от него доказателства. Съгласно чл. 96, ал. 3 от ЗДСл, дисциплинарният съвет приема решения с мнозинство от две трети. Решението на дисциплинарния съвет съдържа становище относно наличието на основание за дисциплинарна отговорност, както и относно вида и размера на съответното на извършеното нарушение дисциплинарно наказание. В 7-дневен срок от приемането на решението дисциплинарният съвет го представя заедно с преписката по делото на дисциплинарно наказващия орган (ал. 4). Законодателят е предвидил специална процедура преди налагане на по-тежките дисциплинарни наказания по т. 4 и т. 5 на ал. 1 от чл. 90 от ЗДСл, за да бъде изяснена безпристрастно фактическата обстановка и държавният служител да има възможност за представяне на доказателства в своя защита.

По настоящото дело са представени данни за провеждане на такова производство, видно от приложеното решение на дисциплинарния съвет от 07.01.2010 г.

Спазен е срокът по чл. 94, ал. 1 ЗДСл. Нарушението е открито в хода на събиране на доказателства по дисциплинарно производство, образувано по отношение на жалбоподателя и други служители на офис „Възраждане” по повод издаване на акт за прихващане или възстановяване през м. октомври 2009 г. Според доклада на директора на ТД на Н. С. обстоятелствата по извършване на проверка в гр. Б. са станали известни в разговор от 10.11.2009 г. между С. и Г Станулова, заместник директор на ТД на Н. С. град. От цитираната дата до 07.01.2010 г. е изминал срок, ненадвишаващ 2 месеца. Преди налагане на дисциплинарното наказание жалбоподателят е бил изслушан /протокол от 23.12.2009 г./ и са взети писмените му обяснения от дисциплинарнонаказващия орган съобразно чл. 93, ал. 1 от ЗДСл. Поради това съдът

приема, че актът е издаден при спазване на процесуалните норми.
Разпоредбата на чл. 86, ал. 1 от ЗДСл определя, че при служебна необходимост органът по назначаването може да командирова държавния служител временно да изпълнява службата си в друго населено място, в рамките на същата администрация. За времето на командировка държавният служител има право да получи освен брутната си заплата още и пътни, дневни и квартирни пари при условия и в размери, определени с акт на Министерския съвет – чл. 86, ал. 3. Следователно допустимостта от промяна на мястото на изпълнение на държавната служба е обусловена от две предпоставки – служебна необходимост; и преценка на органа по назначаване /или оправомощено от него лице. Спецификата на служебните задължения на органите по приходите, извършващи данъчен и осигурителен контрол, безспорно налага определени действия да бъдат извършвани извън мястото на работа и дори извън населеното място, където се намира последното. В конкретния случай жалбоподателят е предприел пътуване извън С. без спрямо него да е издадена заповед за командироване, с което е нарушил кръга на правомощията си. Нещо повече – за извършените действия по служба той е приел да нощува на разноски на „ЛУКОЙЛ Б. БУНКЕР” ЕООД, на което дружество той е извършвал проверка в качеството си на орган по приходите, като по делото бе установено, че е получил парични суми за покриване на дневните си разходи и тези за транспорт. Макар тези факти да не са изложени от органа по назначаване в оспорвания акт, съдът ги цени досежно субективното отношение на С. към извършените нарушения. Осъществяването на действия по служба извън работното място, за което оспорващият е приел да бъдат извършени разходи от името на страна в административното производство, от орган по приходите, призван да упражнява контрол за законност в областта на данъчното законодателство, се възприема от съда като особено укоримо поведение. Неоснователен е доводът, че не са настъпили последици за държавната служба. С действията на С. са поставени под съмнение законността на действията на приходната администрация. Не се отразява на извода за законосъобразност на заповедта констатацията, че С. е нощувал в хотел на „ИНТЕРХОТЕЛ Б. Б.” ЕООД на 26.08.2009 г., а не на 27.08.2009 г. В акта е изложено, че той е напуснал работното си място на 27 и 28 август, като на 27 срещу 28 август е приел да нощува на разноски на проверяваното дружество в гр. Б.. От значение за извършеното нарушение е противоправното поведение на оспорващия да се отклони от работното си място без спрямо него да бъде издадена командировъчна заповед /а за датата 27.08.2009 г. това е безспорно установено/ и особено обстоятелството, че е приел да нощува на разноски на страна в административното производство.
При този анализ на изложените в заповедта фактически основания съдът приема, че актът е издаден при правилно приложение на материалния закон
Искането за възстановяване на заеманата от С. преди уволнението длъжност е недопустимо. Съгласно чл. 122, ал. 1 от ЗДСл при отменяне на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение. Правото на С. да иска възстановяване на заеманата длъжност би възникнало като последица от евентуалната отмяна на оспорената заповед и при осъществяване на предвидените в ЗДСл предпоставки. Тъй като адресат на искането за възстановяване е административният орган, а не съдът, то не може да бъде разгледано в настоящето производство.

В писмената защита по съществото на спора, депозирана съобразно чл.149, ал. 3 от ГПК вр. чл. 144 от АПК, пълномощникът на ответника е направил искане за разноски, които му се следват в размер на минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата.
Воден от гореизложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Г. П. С., гр. С., ул. «Кричим» № 47, . 4, срещу Заповед № ЗЦУ 35/ 07.01.2010 г. на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите.
ОСЪЖДА Г. П. С., гр. С., ул. «Кричим» № 47, . 4, да заплати на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.
ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искането на Г. П. С., гр. Соия, ул. «Кричим» № 47, . 4 за възстановяването му на заеманата преди уволнението длъжност.
ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази част.

Решението в частта, с която се прекратява производството по делото, има характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд, в 7 - дневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от решението, а в останалата част подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок, считано от съобщението и получаване на преписи от него от страните.

СЪДИЯ :